

Dr. Csóré

Egymást követő kánikulai napoktól, nyomasztó hőségtől szenved a falu. Szellő sem mozdul - jól elbújhatott tengerentúli kuckójában -, mert a fák levelei is szoborszerű mozdulatlanságba meredtek. A madarak szava elakadt, a tikkasztó hőségben csak a tücskök ciripelnek, azok is csak a folyó melletti réten, netán, ha kiszárad a torkuk, legyen hol inni, s húzni tovább a nótát, hogy legalább a levelek alatt megbújó kis rovarok ne unatkozzanak.

Az ember is jobbnak látja benn maradni a fedél alatti hűvösben. Kimenni csak az merészkedett napnyugta előtt, akinek halaszthatatlan dolga akadt. Az ajtón a nyári semmittevésben fényét veszve aludt a kilincs, s az újabban divatos szúnyoghálónak sem akadt sok dolga, ahol pedig nem telt a luxusra, ott a lepedőnek sem volt kedve ijesztgetni kísérteties mozdulataival.

Egyvalakinek kerek a határban nem ártott soha, sem hőség, sem vihar, s mit ad Isten épp a földiárból jön, testének párlata vastagon csurog le az arcán, a mellei között patakokban tovább folyik, le egészen a földig. Maris az, amióta férjhez ment azt mondják, hogy a világ pénze nem elég neki. Dolgozik, spórol, szül, s alig telik el pár nap a nagy eseménytől ismét előlről kezdi, még annál inkább, mert több embernek kell a pénz.

A pénz! Neki abból kevés volt egész életében. S amikor megtalálta annak a magját, nyomban lecsapott rá, s el nem engedte volna, szorította, mint a gyeplőt a szekeres ember, akinek lejtőn bokrosodott meg a lova. Férje - mondják - pipogya alak, azt teszi, amit az asszony mond, azt eszi, amit az asszony elébe tesz, azt

veszi fel, amit az asszony reá parancsol, ha tetszik neki, ha nem. Most éppen valahol a piacon árulja a tegnap összecsomagolt virágokat, pedig lehet szerencsétlen páráknak lekókadtt a feje - vizet csak tett alájuk - dohog magába Máris. Mindegy, majd úgyis tudni fogja este, az elszámolásakor.

Sietnie kell. Barátnőjével megbeszélte, hogy ma még elmennek a szövetkezeti fodrászüzletbe, rendbe teteti haját, mert a fiát keresztelik vasárnap, csak nem nézhet ki parasztasszony módjára. Nem. Most nem, amikor van mit aprítania a tejbe - úriasszony lett. Megadja annak módját öltözetbe, s kinézetre is. Nehogy valaki megszólja, vagy ne fogadják méltóságához - bukszájához - képest, mert ő már valaki. A keresztelőre igaz nem hívnak meg sok embert, csak a keresztszülőket, s a nagyszülőket - őket sem kellene Máris szerint -, mert csak felzabálják, amit ők egy álló héten megkerestek.

Épp a kocsi akkor kanyarodik be a nagykapun, amikor Máris lép ki a kicsin, rosszkor érkezett haza férje, most aztán aggódhat, hogy amíg ő odalesz, mit csinál az ember, még arra sem volt ideje, hogy rászóljon, mi lenne a dolga. Biztos sört hozott, s most azt vedeli, amíg haza nem ér. Magától rá nem jönne mi a dolga. Na mindegy, legalább a fodrászok szabadok, nem kell várni, azonnal a kezük alá ülhetnek:

- Erős dauert tegyél bele Iluskám, hogy ne kelljen jönnöm olyan gyakran - adja itt is az utasítást -, a múltkor már három hét után olyan egyenes volt a hajam, mint a fűszál. - S kezdi mondókáját, be nem áll a szája:

Hogy milyen nehéz az élet, mennyi gondja-baja van egy magafajta asszonynak, és hogy a két gyermek mennyi törődést igényel, de ő azt, cseppet sem bánja, s tanult embereket farag belőlük. A lány majd lesz, ami lesz, de a fiát doktornak adja, ha belegebed is.

--*--

Suhancok sétálnak a vízparton. Mind jólöltözöttek, csak épp nézelődnek, hogy mikor lehet már a folyóban fürdeni? Szüleik szerint még nem elég meleg, ráérnek vizet pancsolni.

- Jobb meggyőződni, tavaly is jócskán fürdőztek már a lányok, amikor anyám engedélyt adott, hogy kijöhessek – morgolódik egyik gyerek.

- Na persze, téged még a széltől is óvnak – neheztelt barátja, akinek a pórázt szabadabban tartották otthon, s mérgeződött is, hogy legjobb barátja nem lehet mindig vele, mert: - tanulnia kell – hangzott mindig az anya válasza, ha valahová el akarta kéreztetni Lackót.

- Arról én tehetek? Gyere, inkább nézzük meg hideg-e a víz! – Közelebb merészkedtek, de előbb cipőjüket lehúzták, egy bokor aljába dugták, s úgy mezítláb szaladtak le a folyó szélire. Lábujaikkal ízelgették, már bokájuk is benn volt, a nadrágot is feltűrték, amikor kijelentették:

- Cseppet sem hideg. De jó lenne megfürödni!

- Te, menjünk bele, senki sem tudja meg.

- Nincs fürdőruhánk.

- Vetközzünk csóréra, ide még a horgászok sem szoktak jönni.

- Gondolod?

- Igen, hát. Apám is mesélte, mennyit fürödtek pucéron valamikor. Mi miért ne tehetnénk mi is?

- Igazad van. Gyere ki a bokorba. - Nem telt bele sok idő, s már a vízből hallatszott prüszkölésük.

Kinn öt kislány, kart-karban öltve sétálgat a virágos mezőn. Vadvirágot szednek, csokrot kötnek színeset, hajukba margaréta fonatot kötnek. Nevetgélnek, s nem messze a fürdőző legénykéktől le is telepednek a fűbe, egy dús margarétamező közepén.

- Laci! A zsebeidben vannak a lapos kövek? - Pityunak nagy kedve támadt egy kis dobálásra.

- Ott hát, hol lennének!

- Menj ki, hozd be őket - kérlelte a gyerek, s mert Lacika is szerette, ahogy pattog a kő a vízen, nem kellett nagy biztatás, rohant is kifelé, úgy pucéron, ahogy Isten teremtette és küldte le a földre, nem éppen a vízpartra, de úgy sikeredett, hogy az édes kis leánykák sikoltozva ugráltak fel, amint reá bámultak a vízből kirohanó gyerekekre.

Az, hogy kinek volt az orcája pirosabb, nem lehet tudni, mert tanú egy sem akadt, sem fűben, sem vízben. Az biztos, hogy a pipacsok egyből elbújtak a fű között a konkurencia láttán.

--*--

Zenészek hangolnak a zeneárookban. A Párizsi Opera Balett színpadja mögött, mintha szél támadt volna, hajladoznak - melegítenek be - a belerínák.

Csajkovszkij: A hattyúk tavának premierjét tartják, s izgulnak, mint mindig, amikor felgyúlnak a lámpák.

A csodálatos mese elkezdődik egy csodálatos országról, ahol a gonosz hattyúkká változtatta a legszebb lányokat. A palotában azonban nagy a vigasztalás. Huszonegy éves herceg keresi párját, nem találja addig, amíg bánatában meg nem látja Odette szépségét – a hattyúból átváltozott lányt, akibe azonnal beleszeret.

A nézőtér együtt mozdul az ide-oda röpködő táncosokkal, s felsóhajt, amikor egymásra talál a gonoszság ellenére a szerelmespár.

Állva tapsol a közönség, virágosó hull a színpadra. Mindenki boldog.

Hatalmas a siker, dübörgő tapsviharra jönnek elő a táncosok, kecses mozdulatokkal köszönik a tapsot. Az utolsók, akik a függöny elé libbennek Odette és a Herceg.

Milyen ismerős arc. Milyen ismerős! Molnár Lacika eljutott a legnagyobbak közé. A klasszikus balett nagy reménysége ez az ifjú.

--*--

Elegáns fodrászszalon, az ajtón még a régi idők hálójára, belülről eltűntek a dauergép, a gusztustalan nagy edények, kényelemes fotelokban várakozó hölgyek lapozgatják a legújabb női magazinokat.

Az éppen most szépülő idősödő hölgy szája lélegzetvételre sem áll be, csak mondja- mondja a magáét:

- Már elkészítettem mindent, a húsleveset, kétféle hússal, a sülteket -, s még a desszert előtt szusszan mélyet, hogy tovább sorolja a -, kétféle tortát, magam készítettem a fagyaltot, a férjem ma reggel

szedte le a gyümölcsöt, hogy friss legyen. A bodzapezsgő is megérett már. Semmi bolti, csak ami nálam termett, semmi vegyi anyag, mert úgy-e az én lelkecskéimnek az nem tenne jót, legalább addig egyenek friss, finom ételt, ameddig itthon lesznek. Jaj, ha az öregek is megérték volna! Együtt ebédelhetne a család, most megértenék, miért gürcöltem egész életemen át. – Arcán patakozott a veríték, hiába törölgette a kedves fodrászkisasszony, inas mellei közt csorgott alá, összegyűlve a fodrászszék kényelmes párnáján. S még folytatta volna, ha nem készül el, de mert sietős a dolga, fizet, körül sem néz, csattan utána az ajtó, s helyét átveszi egy fiatalabb, dúsajkú asszonyka, aki tágra nyílt szemekkel néz az elviharzott asszony után:

- Zsuzsi! – néz kérdően a haját mosni kezdő lányra – Ez nem ő, nem a Laci anyja?

- Dehogynem, most várja haza a fiát.

- Emlékszel?

- Próbálok emlékezni, de hiába idézem fel azt a napot, nem látom magam előtt, amit látni akarok – huncutkodott tovább a fodrászkisasszony.

- Most jobban megnézném én is, nem szaladnék el, mint akkor – nevettek tovább.

- Akkor hazajön Dr.Csóré?

- Haza, de nem doktorként, hanem művészként, uramisten, mit szalajtottunk el!

